

Regina Krónika

www.reginamundi.extra.hu

X. évfolyam 2. szám

2009. február 1.

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

„...legyenek eggyé kezekben” (Ez 37,17)

Ökumenikus imahét 2009. január 18–25.

Az imanyolcadot első alkalommal 1908-ban az egyesült államokbeli Graymoorban Paul Wattson anglikán pap szervezte meg, úgy választva a dátumot – január 18–25. –, hogy az imádságok egybeessenek Szent Péter székfoglalása és Szent Pál megtérése ünnepével.

Az idei imahét középpontjában a koreai félsziget egyesítésének imaszándéka áll, amelyet az idei mottó is kifejez. Az idei imahét imádságos anyagának első változatát a Koreai Katolikus Püspöki Konferencia képviselőinek egy csoportja és a Koreai Egyházak Nemzeti Tanácsa készítette.

A 2009-es imahét a keresztények egységéért témája a koreai egyházak élményein és tapasztalatain nyugszik. Nemzetük politikai megosztottsága miatt az egyházak Ezekiel prófétához fordultak, aki szintén egy tragikusan megosztott nemzet tagja volt, és népe egységére vágyakozott. Ezekiel – aki

nek a neve azt jelenti: „Isten erőssé tesz” – azért hivatott el, hogy reményt adjon népének az Izrael bukását és elfoglalását követő elkeseredett vallási és politikai helyzetben és a száműzetésben.

A koreai csoport úgy érezte, hogy az ezekieli szöveg saját helyzetükre emlékezteti őket, mivel ők is megosztott országban élnek, megosztott kereszténységben. Ezekiel szava reménnyel tölti el őket, hogy Isten egyszer összegyűjti, saját népének nevezi és megáldja őket is, hogy hatalmas nép legyenek. Egy új, végső remény születik: Isten egy új világot fog teremteni. Az újraegyesített, bűnbocsánatot nyert és megtisztított Izrael a reménység jelévé válik az egész világ számára

Az idei imahét anyaga Ezekiel második látomásán alapul, amely a két fadarabról szól, a megosztott Izrael két királyságát jelképezvén. A megosztott királyságok törzseinek nevei – az ere-

deti tizenkettőből kettő északon, tíz délen – írtak ezekre a fadarabokra. A két fadarab aztán újra eggyé lett (Ez 37,15–23). A két fadarabból kereszt formálódik, Jézus megbékéltet minket Istennel, s ezáltal az emberiséget új reménység tölti el. Bűnösségünk, erőszakosságunk és a háborúk, a szegények és gazdagok közti egyenlőtlenség, a teremtés tönkretétele, a betegség és szenvedés, valamint széthúzásunk és megosztottságunk ellenére Jézus Krisztus a kereszten kitért kezeivel átöleli az egész teremtést, és Isten békességét ajánlja fel. Kezében egyek vagyunk, amint magához vonz minket ő, aki felemeltetett a keresztre.

A nyolc nap

Az Ezekiel prófétától vett központi szövegből következik, hogy az imahét nyolc napja alatt elmélkedéseink mélyebben tudatosíthatják bennünk, hogy az egyház egysége hogyan szolgálhatja egyben az emberi közösségek megújulását is. Ezzel a tudatossággal nagy felelősség is jár. Mindazoknak, akik Krisztust Úrnak vallják, törekedniük kell az ő akaratának betöltésére, hogy legyenek mindnyájan egy, „hogy a világ elhiggye, hogy te küldtél engem” (Jn 17,21).

Ez az, amiért a nyolc nap a keresztények egységéért való elmélkedéssel kezdődött. Átgondolva tanításbeli különbségeinket és elkülönültségünk botrányos történelmét – sőt néha még a keresztények közötti gyűlöletet is –, imádkoztunk, hogy Isten, aki Lelkét leheli a száraz csontokba, és aki kezében formálja egységünket külön-

Fotó: Demény Anna

bözőségeink közepette, életet és megbékélést leheljen kiszáradt életünkbe és megosztottságunkra ma is. Ezen a napon és a nyolc nap mindegyikén arra kaptunk meghívást, hogy imádkozzunk világunk olyan helyzeteiért, ahol nagy szükség van a megbékélésre. Külön is figyeljünk arra, hogy a keresztények egysége milyen szerepet játszhat ennek a megbékélésnek az elérésében.

A **második** napon az egyházak a háború és erőszak legyőzéséért és megszűnéséért imádkoztak. Imádkoztunk, hogy mint a Békesség Fejedelmének tanítványai, a keresztények a konfliktusok közepette is megteremthessék a kiengesztelődést, ami a reménységben gyökerezik.

A **harmadik** nap a szegények és gazdagok közötti hatalmas egyenlőtlenségről meditált. A pénzhez való viszonyunk és a szegényekkel való törődésünk lehet tanítványságunk mércéje Jézus követésében, aki azért jött kö-zénk, hogy szabaddá tegyen, a szegényeknek hirdesse az evangéliumot, a rabszolgáknak szabadságot hozzon, és igazságosságot hirdessen minden embernek.

A **negyedik** nap szándéka az volt, hogy a keresztények felismerjék: csak együtt lesznek képesek megvédeni azokat az ajándékokat, amelyeket Isten nekünk adott a teremtésben. A levegőt, amelyet belélegzünk, a földet, ami gyümölcsöt hoz, a teremtett világot, amely dicséri alkotóját.

Az **ötödik** napon a mai társadalmunkat olyan nagyon jellemző előítéletek és a diszkrimináció megszűnéséért imádkoztunk. Amint felismerjük, hogy emberi méltóságunkat Istentől kaptuk, egységünk – a keresztények egysége – annak az Istennek az egységéről tesz bizonyosságot, aki mindannyiunkat szeretetéből megismételhetetlen létezőnek teremtett. Az igazságosság és szeretet országa, amelynek építésére meghívást kaptunk, azért tiszteli a különbözőségeket, mert Krisztusban mind egyek vagyunk.

A **hatodik** napon imádságban gondoltunk azokra, akik szenvednek, és azokra is, akik gondoskodnak róluk.

Foto: Demény Anna

Templomunkban a negyedik imanapon Isó Zoltán evangélikus lelkész hirdett igét.

A zsoltárok segítenek megérteni, hogy a fájdalomtól vagy haragból született kiáltások Istenhez egy nagyon mély és bensőséges Isten-ember kapcsolat kifejezései lehetnek. A keresztények irgalmas segítségnyújtása a szenvedőknek Isten országának jele lehet. A keresztény egyházak együtt képesek változást hozni, ha segítenek megszerezni a szenvedők számára mindazt a támogatást, amire szükségük van anyagi és lelki értelemben egyaránt.

A **hetedik** napon a vallási különbözőséggel kellett szembenézniük a keresztényeknek, amikor Istenben való egységükért imádkoztak. Eme egység nélkül nehéz a békesség országát építeni, még ha minden jóakarató férfi és nő részt is vesz abban.

Imaszándékaink a **nyolcadik** napon váltak teljessé, amikor azért imádkoztunk, hogy a „nyolc boldogság” lelkülete győzzön a világ szellemisége felett. A keresztények hordozzák a reményt, hogy Krisztus mindent újjáteremt az általa létrehozott új rendben. Ez képessé teszi őket arra, hogy a reménység emberei, a kiengesztelődés munkálói legyenek a háborúk, a szegénység, a diszkrimináció közepette, és minden olyan helyzetben, ahol emberek szenvednek, és vajúdik a teremtett világ.

szerkesztette: Demény Anna

Felhívás!

A **Regina Mundi** egyházközség **farsangi bált** kíván rendezni **február 21-én** (szombat) 19.30 órai kezdettel a közösségi házban (Dózsa György u. 9.) az egyházközség tagjai és családjai számára. A képviselőtestület tisztelettel kéri a híveket, hogy részvételi szándékukat szíveskedjenek jelezni az irodán, vagy a templom oldalfolyosóján elhelyezett gyűjtődobozban elhelyezett cédulával február 8-ig.

Az est bevételét a templom felújítására fordítjuk.

Aki tud, kérjük, hozzon magával tombolatárgyat!

TÖLTŚUNK EGYŐTT EGY KELLEMES ESTŐT!

Timár Veronika Napforduló után

Tágul a nappal,
az éj zsugorodjon,
a jég zsugorodjon,
nőjön a hó;
Szállj, te erős nap
mind magasabbra,
a köd zsugorodjon,
nőjön a fény;
Gémberedetten
alszik a föld még,
ólom az álom,
zsibbad a szív;
Nőj, te erős nap,
oldd a bilincset,
jőjj melegeddel,
s lüktet az ér;
Éled az élet,
ébred a lélek,
issza a fényed,
táncol a lég;
Jőjj, te erős Nap,
győzd le az éjjelt,
földre s a szívbe
hozd meg a fényt!

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

„Lángolj fel a lelkünkben, szép égi szikra, szent öröm! Térj be hozzánk, drága vendég, tündökölj ránk, fényözön!”

Még közel érezzük a szent éjszakában elhangzó dalt: „Fel, nagy öröme, megszületett!”

Prohászka csodálatos gondolataival mi is örömtől ujjongunk: „ó, tehát eljött! Eljött! Szétrepesztette az eget, leszállt. Igen, leszállt. Hisz ott ragyog Betlehem, zúg az éjféli harang!”

Erről az örömről szól Agatha Christie, a híres krimiíró Csillag Betlehem felett című művének beköszöntőjében: „Üdvöz légy, karácsony tüze / Tűz, lángolj vígan / Áldás rád, ünnep melege. / Jászolában nézd a gyermeket / Fölötte egy csillag, ragyog / Mint a térdeplő pásztorok. / S az égen megfújja egy angyal / Isten harsonáját: Szeress!”

Ez az üzenet járja át Eleanor H. Porter Az élet játéka című regényét. Gyermek hősét az örömszerzés jellemzi. Szinte játékosan indítja meg a felnőttek világát, s tanít meg minket is – sok gondban, bajban megfáradt felnőtteket Isten akarata szerint.

Öröme születünk erre a világra. Ez a tanulsága Saint-Exupéry gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt szóló történetének. A kis herceg megsze-

lídíti a rókát. A róka pedig a visszatérő kis hercegnek elárulja a titkot: Jól csak a szívvel lát az ember. Ami igazán lényeges, az szemmel láthatatlan. Egyszer s mindenkorra felelős vagy a rózsáért, amit megszelídítettél. Lelkünk legmélyén bennünk is él a vágy olyan bolygó után, ahol felénk árad az örömteli béke csendje, az isteni szeretet titka.

Aztán lassan elszürkülnek a napok. Jönnek a nagyvilági és országos gondok: tőzsdecső, üzemek bezárása, fokozódó munkanélküliség, a súlyos nemzetközi gázproblémák. Úgy látszik, az egyre embertelenebb világban lassan, önző módon bezárkózunk szűk családjaink gondjaiba, s megfelekezünk hány és hány magára hagyott öregről, aki saját lakásában tüzelő nélkül, jó szomszédi gondoskodás nélkül örömtelenül hagyja el ezt az önző, megkövesedett szívű emberi világot.

Szent-Gály Kata Érthetetlen című versében erre a szeretetlen, önző világra keresi a választ:

„Miért kell a sebet hasogatni, ha egyszer beforrt? / Miért kell a másik ajtájába seperni a port? / Miért kell sziszegve felnagyítani egy apró hibát? / Miért kell ecettel megkeverni a másikat borát? / Miért kell a kezét félrelökni, ha kérni akar? / Miért kell a kezét félrelökni, ha adni akar?”

Kérdéseivel arra figyelmeztet, hogy a kis herceg rózsáinak csak a tövissei maradtak meg. Barátainknak, szomszédainknak így szerzünk örömtelen napokat, megértő szavak helyett sértegető töviseket. Kezemben egy karácsonyra kapott csodálatos csupa arany, csupa ragyogás könyvecske. „Öröközd, az ünnep könyve” címmel. Benne XX–XXI. századi nagy írók és költők gondosan válogatott gyűjteménye. A művek többsége a két század nyomorúsággal, háborúkkal, politikai szélsőségekkel zaklatott világában nosztalgiával keresi a régi karácsonyok ünnepi csendjét. A kis könyv ünnepi ragyogó borítójával is ezt jelzi

a szerkesztő, hogy az utcák nagy fényözönében a napjaink plázás vásárlási lázában elfeledkezünk „Betlehem felé” tekinteni – írja Bódás János.

„József, a názáreti vezeti / úttalan utakon át óvatosan szamarát, / rajta halvány arcú asszony ül. / Szívén öröm remeg át, / hogy életet annak ad, / ki-ben nem egy kisgyerek, / az üdvösség közeleg. / Nem karddal, nem csatában. / Szótlatlanul és szegényen / botor-kál be szerényen / Betlehembe éjszaka / a világ új korszaka.”

Nem halljuk meg Hárs Ernő verses üzenetét (Karácsony) sem:

Zsong a téli erdő, nagy a sürgés benne, / messze útra készül a fenyőfák ezre. [...] Így indul az erdő ezerfényű fája / örömet szerezni szerte a világba.

A XX. század nagy költőinek karácsonyi versei az örömtelen világot idézi. Kosztolányi így ír Karácsonyi dalában:

„Fagyos, hideg az ünnepünk / lelkünkre hull a téli harmat. [...] Jeges vidékre tévedünk / és álmodunk dicsőbb valóval.”

Juhász Gyula Karácsonyi bánat című versében mondja el panaszait:

„Boldog, derűs karácsony éjjel, / A nagy sötét mikor száll széjjel, / s mikor lesz béke és derű?”

Heltai Jenő Karácsonyi ballada a régi jó időkről című költeményének sorai szinte kísértetiesen szólnak napjainkról is:

„Karácsony van, fekete karácsony / Foltos a lelkünk, ráült a penész / Kályhánk kihűlt, fukar tüze kilobbant.”

Ekkor megszólal a XX. század költője, József Attila, az örökké szeretetre, öröme vágyó poéta, s a Tél című versében ott a megoldás:

„Valami nagy, nagy tüzet kéne rakni, / hogy melegednének az emberek. [...] Hisz zúzmarás a város, a berek... / Fagyos kamrák kilincset fölszaggatni / És rakni, adjon sok-sok meleget. / Azt a tüzet, ó jaj, meg kéne rakni, / Hogy fölengednének az emberek!”

Van-e szebb, időszerűbb kívánság ennél?

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Februárt mutat a naptár. Melyikünk ne vágyna ilyenkor már egy kis napsütés, egy kis enyhülés, egy kis tavaszi fuvallat után? Februárra megfogyatkoznak a télire eltett befőttek, lekvárok és egyéb finomságok az éléskamrákban, kimerülnek szervezetünk vitamintartalékai, könnyebben ledön-tenek a lábunkról mindenféle betegségek, és bizony lelkerőben, jókedvben sem bővelkedünk ilyen tájt a sok sötét, hideg, zimankós nappal és éjszaka után. Muszáj hát valamit kitalálnunk, hogy testünket, lelkünket megerősítsük, mire beköszönt az új tavasz. Nemrég én is nekifogtam, hogy átválogassam az almát a pincében. Az ünnepekről maradt sütemény-, szaloncukor- és csokoládéhalmok között szinte el is felejtkeztünk erről a zamatos, illatos gyümölcsről, pedig tavaly igen gazdag termésünk volt, még jócskán tele vannak a polcok. Bosszankodva kapkodom ki a sorokból a rothadt szemeket: annyi más dolgom lenne, sajnálom erre a munkára az időt, csípős hideg is van a pincében, fázom. Aztán ahogy tenyeremben megforgatom a mély tűzű, bordó almákat, eszembe jut a múlt év tavasza, a virágba borult almafák, az istenáldotta gyümölcsérlelő nyár, eszembe jut a vidám almaszüret a napsütötte szőlőhegyen. Milyen hamar elröppent a tavalyi év is! Karácsony előtt még azt terveztem, hogy felelevenítjük azt a szép, régi népszokást, hogy az ünnepi asztalnál annyi felé vágunk egy almát, ahányan vagyunk, mindenki kap egy szeletet, s így nem válunk el egymástól az egész új esztendőben. Csak hát olyan kapkodásra sikerültek az ünnepek: elmúlt a szenteste, el a közös ebédek és vacsorák a nagyszülőknél, elmúlt még a szilveszter, sőt újév napja is, s most már bizony jócskán benne járunk a farsangban, de az almát még mindig nem vágtuk fel... most már biztosan nem is fogjuk, úgyhogy mást találtam

ki. Alma helyett most megosztok a szeretteimmel és veletek egy szép történetet: hadd melengesse a szíveteket, lelketeket tavaszig!

Él a mi kis falunkban egy ezüstös hajú, apró öregasszony, Rózsika néni-nek hívják. Bár nyolcvanéves is elmúlt már, fűgén szalad az utcán, szorgalmasan jár a templomba, mindenkihez van egy jó szava, egy kedves mosolya, szentmise után hol egy kis szentképpel, hol egy meleg simogatással üdvözlí János fiamat. Ők már régi, jó ismerősök. Ha sétálni viszem a legkisebb gyermekeimet, gyakran megálunk Rózsika nénivel néhány szót váltani. Történeteinek se vége, se hossza, csodás összevisszaságban szerepel bennük múlt, jelen, jövő. Általában a kisfiam váratlan, apróbb-nagyobb csínytevései szakítják félbe a mesefolyamot – Jánoska megunva a várakozást vagy egy virágot tör le, vagy a szomszédos cukrászdába szalad be, vagy a kerítésre mászik fel arcán diadalittas mosollyal –, s ilyenkor tovább kell sietnünk. Rózsika néni nem bánja a hirtelen búcsút, megértően int utánunk, és mi tudjuk, hogy legközelebb bárhol újra felvehetjük történeteinek fonalát. Van Rózsika néni egy másik kedves kis beszélgetőtársa is, a nagycsoportos Lackó, ő lesz történetem másik főszereplője. Lackó csak néhány éve lakik a falunkban, de már olyan okos és megbízható, hogy egyedül járhat haza az oviból. Útja Rózsika néni háza előtt visz, s nyilván szívesen váltanak egy-két szót a napi eseményekről. Legutóbbi találkozásunkkor Lackó édesanyja gondterhelten mesélte, hogy kisfia néhány napja nem érkezett meg a megbeszéltd időpontra, aggódtak, izgultak, keresni kezdték, végül a kis tekerőre Rózsika néninél akadtak rá, aki behívta a gyermeket egy kis beszélgetésre. Nagyon át tudtam érezni Lackó anyukájának riadalmát, félelmét. Ha hosszán elmaradnak, késnek a gyerekeim, bizony én is nyugtalanodom eleget, még ha a nagy kamaszokról is

van szó, nemhogy ha a kisebbekről. Most persze óvatosan tanítgatják Lackót a szülei, hogy nem szabad bemeneni senkihez anélkül, hogy otthon tudnának róla, egyenesen és gyorsan haza kell térni, mert majd az életben lesznek rosszindulatú emberek is, nem mindenki olyan, mint Rózsika néni... Azt hiszem, Lackó még nem, Rózsika néni már nem értik a mi „okos”, logikus, előrelátást, megfontoltságot számon kérő érveinket, ők más dimenziókban gondolkodnak: nekik van idejük egymásra és egyéb fontos dolgokra. Nem rohannak időpontokra, nem szorítják őket a határidők, csak elidőznek az élet apró-cseprő kérdései felett, úgy is mondhatnánk, hogy múltatják az időt a maguk kedvére, így aztán nem is feszültek, nem betegszenek bele az állandó stresszbe, jól érzik magukat. S arra, hogy ezzel milyen galibát okozhatnak, nem is gondolnak, talán nem is értik, miért aggodalmaskodik körülöttük mindenki, mikor nekik nagyon fontos és hasznos időtöltésük akadt azon a nevezetes délutánon: jól elbeszélgettek. Rossz emberek? Ilyesmi eszükbe sem jut. Amikor Rózsika néni kisgyermek volt, bizonyára még semmi különös, és főleg semmi veszélyes nem volt abban, ha egy kicsi gyermek betért a faluban egy idős nénihez, és ott töltötte az egész délutánt. Akkoriban a legapróbb gyerekek még a kemencepadkán üldögélő nagymamák és nagyapók, a ház előtti kispadokon beszélgető öregek történeteit hallgatva, az árokparton szaladgálva tengették mindennapjaikat, míg az esti harangszó mindenkit hazaterelt vacsorára. S Lackó ugyan miért, honnan gondolná, hogy valaki rossz szándékkal teszkelheti be az otthonába? Rózsika néni világa már örökre a múlté, csak végtelen meséibe szöve él tovább. Lackót és társait pedig sajnós nekünk kell megtanítanunk, hogy „e világra valók legyenek”. Nagy árat fognak érte fizetni, sokba kerülnek majd a leckék: mire felnőnek, bizony bizalmatlanabbá, gyanakvóbbá kell válniuk, s hamarosan ők sem fogják csak úgy múltatni az időt. Ez az áldott, paradicsomi állapot legkésőbb az iskoláskor kezdetén vé-

get ér az életükben, és majd csak néhány kiváltságosnak adatik meg közülük, néhányuknak, akik a sok-sok hosszú évtizednyi tapasztalat mellé kellő bölcsességet is össze tudnak gyűjtögetni a tarsolyukba hajlott korukra. Rózsi néninek ez megadatott, s élni is tud ezzel a nagy adománnyal, ezt bizonyítja az alábbi történet is.

Egy hideg, esős decemberi délutánon éppen a boltba igyekeztem a két kicsivel, amikor megpillantottam Rózsi nénit, aki fürgén tipegett velünk szemben a járdán. Arcunkba fújta az esőcseppeket a szél, a gyerekek nyugósek voltak, siettem volna, így kivételesen semmi kedvem nem volt beszelgetni. Persze udvariasságból megálltunk. Rózsi néni kicsi szatyrot szorongatott a kezében, és gondterhelten kérdezte, nem láttuk-e erre Lackót és anyukáját. Majd töviről hegyire elmesélte, hogy még a nyáron megkínálta almával Lackót, s a kisfiú ezt utána gyakran emlegette. Rózsi néni ráncos kis karján könyékgig feltűri a kabátot, úgy mutatja, hogy van hátul a kertben egy almafácska, ilyen vékony még csak a törzse, nem valami különleges, nemes fajta, de azért nagyon finom, zamatos a termése. Az ősszel össze is szedte alóla a hulló almát, azt a pár szemet, amit a fiatal kis fa termett, s levitte a pincébe a krumpli mellé. Tegnap aztán felhozta, gondosan megmosott minden szemet, mert a krumplitól ugye kicsit sáros lett a héjuk, a cserépkályha mellett szárítgatta őket, de hát nézzem csak meg, még egy kicsit nedvesek maradtak, s most elhozta mind Lackónak, hadd örüljön. Csak hát nem tudja, merre lehetnek, pedig ilyenkor szoktak hazaérkezni az óvodából, na de semmi baj, majd itt szépen megvárja őket. Mikor hazafelé tartunk a boltból, Rózsi néni még mindig fázósan toporog Lackóék háza előtt. Próbálta már a kerítésen is beakasztani a kis szatyrot, de az udvaron hatalmas kutya ugatnak, mérgesen ugrálnak fel a kapu tetejéig. Aztán váratlanul odafordul a kisfiamhoz: – Te is szereted az almát, Jánoskám, ugye? – azzal mosolyogva vesz ki néhány szemet a zacskóból, s Jánoska elgém-

beredett ujjacskái közé nyomja őket. Biztatom, hogy menjen haza, az eső kitaróan esik, a szél is feltámadt, ráér az a csomagocska holnapig. Tétovázik, de aztán nem tágít mégsem. Hogy is mehetne el ilyen dolgavégezetlen, hiszen olyan gondosan készült, annyira várta a pillanatot, mikor a kisfiú szemében felcsillan az öröm... Tovább-sietünk, de én lopva vissza-visszapillantok. Elmosódottan látom vékonyka alakját, ahogy fázósan húzza össze magán a kabátot, elindul, majd újra megfordul, nagyon, nagyon várja a kis barátját...

Nem tudom, végül Lackó megkapta-e az almákat, s ha meg is kapta, nem hiszem, hogy tudja, mennyi féltő gonddal, szeretettel készült az a kis csomag, s milyen megpróbáltatásokon keresztül jutott el hozzá. Nem tudom, Lackó és az én Jánoskám vajon tudják-e, milyen csodálatos kincs került a birtokukba, hogy az apró, töpörödött sárga-piros gyümölcsök valójában a világ legszebb, legfényesebb almái, a szeretet gyümölcsei. Napokig Rózsi néni körül jártak a gondolataim: gondosan összegyűjtögette, egész ősszel a pincében rejtegette az almácskákat, aztán egyszer csak úgy gondolta, eljött a megfelelő pillanat, most már Lackó biztosan nem is számít a kedves ajándékra, nagy lesz a meglepetés. Szívvel, szeretettel mosta, szárítgatta a gyümölcsöt, s nem sajnálta az időt a várakozásra órákon át a hideg szélben, esőben. December közepét írtunk akkor. Elnéztem a gyerekeim asztalán a dúsan megtömött Mikulás-csomagokat, amikhez már egy ideje hozzá sem nyúltak, mert annyi kedves rokon, ismerős lepte meg őket ebben az évben is, hogy megint húsvétig kitart a sok finomság, akkor is legfeljebb csokoládémáz készül majd nagyrészükből a sütemények tetejére. Elszorult a szívem. Mit jelent egy kisgyereknek a mai világban pár szem lehullott alma?... Hiszen bármit meg lehet venni a boltban, még így télvíz idején is roskadoznak a szupermarketek polcai a különféle egzotikus déligyümölcsöktől, drága csokoládéktól, joghurtoktól, de almából is számtalan fajtából vá-

logathatunk kedvünkre. Ma már alig akad szülő, aki ne venné meg mindezt a gyermekének. Nem tagadom, az én Jánoskám is épp egy zacskó gumicukrot szorongatott maszatos kis kezében (a viszonylag akadálytalan vásárlásunk zálogát), amikor a másik markába Rózsi néni belerejtette a csodaalmát. Gondolom, ti is gyakran kaptok valami kis meglepetést – cukorkát, kekszet, süteményt, üdítőt – a napi bevásárlások után. S mégis gyakran úgy érzem, kínzó éhség gyötör benneteket valami igazán finom, valami kimondhatatlanul édes után. S éhezünk mi, felnőttek is a bőség kosara mellett, hiába tömjük magunkba a sok jó falatot, hiába van meg mindenünk, hiába teremtünk jólétet, kényelmet magunknak és gyermekeinknek, néha csak a nagy-nagy üresség és hiányérzet marad bennünk. Még szerencse, hogy élnek köztünk olyan emberek, akik tudják, mivel lehet igazán csillapítani az éhséget, akik értik a módját, hogy lehet elverni a lélek éhét-szomját. Kíváncsi vagyok, hogy minél több legyen belőlük, s kívánom nektek és magunknak, hogy minél többször találkozhatunk össze velük. Hálát adok a Jóistennek, hogy azon az esős, hideg délutánon utunkba küldte Rózsi nénit, hogy megízlelhettem az igazi szeretet, gondoskodás, odafigyelés gyümölcset, hogy megtanulhattam, hogyan kell adni, hogy mi is kaphattunk a varázslatos csodaalmából. Nekem igazán nagyon jólesett, ezért is osztom most szét a saját szeretteim közt és köztetek, kóstoljátok meg, és adjátok tovább, kóstoltassátok meg azokkal, akiket szerettek, mert ez lesz az az almagerezd, ami mégiscsak összeköthet, összetarthat bennünket nemcsak az idej esztendőben, hanem remélem, egész életünkön át. Erről mindig, minden körülmények között megismerjük, felismerjük majd egymást mi, akik legalább egyszer ettünk a hit, a szeretet, a jószág varázslatos gyümölcseiből. Fogadjátok szeretettel! Az Isten áldja meg érte Rózsi nénit! Nektek pedig váljék egészségetekre!

Péti Mária

Mindennek van oka

Talán foglalkozási ártalom, talán egyszerű kíváncsiság, de minden történet, esemény után felmerül bennem a kérdés: miért? Mások egyszerűen meghallgatnak, tudomásul vesznek dolgokat, engem viszont nem hagy nyugodni, miért történt az, ami megtörtént, szeretném a szikár tények mögött az események mozgatórugóit, az illető indítékait látni. Úgy gondolom, ha ezekkel tisztában vagyok, jobban meg tudom érteni, el tudom fogadni a csupaszn tényeket. Az okok ismeretében rokonszenv is ébredhet, de legalábbis együttérzés. Azt gondolom, ezzel nem vagyok egyedül, hiszen például a bíróságon a gyilkostól is megkérdezik tettének okát. A végeredményt tekintve persze közömbös, de az egyén megítélésének szempontjából nem mindegy, hogy valaki például miért lesz alkoholista: megoldhatatlannak látszó lelki teher, megalázó és méltatlan körülmények miatt, vagy – ahogy mondani szokták – jó dolgában, bulizások, haverok hatása következtében. A „miértet” jó szokásom szerint nyomban meg is kérdezem, s – amint gyakran tapasztalom – ezzel nem vagyok túlságosan népszerű, még családi körben sem.

Miért is? Nos, megint csak ez a kérdés.

Ha nincs kérdés, nem kell válaszolni, magyarázkodni. Ha senki nem kérdez, látszólag elegánsan el lehet siklani a történet felett, s aki firtatni meri az okokat, arra könnyen rásütik a tapintatlanság bélyegét. A miéltre adott válasz ugyanis nagyon gyakran kínos. Mert butaságot, meggondolatlanságot könnyen el lehet követni, de értelmes, elfogadható magyarázatot adni annál nehezebb. Ráadásul gyakran kiderül, hogy az okot maga az illető sem tudja. Ok természetesen van, csak sokszor olyan nehéz kibogozni, amihez már pszichológus szakértelme szükségeltetik. Ha valaki nem hagyja magát, s kérdez, és nem engedi a történeteket egy „csak”-kal vagy egy vállrándítással elintézni, bizony ő maga kerülhet kellemetlen helyzetbe.

Aztán azért sem szeretik sokan a mi-

értéket, mert szembe kellene nézni önmagukkal, ami, valljuk be, gyakran a legnehezebb. Vegyünk néhány példát.

Minden szakember egyetért abban, hogy a kényeztetés, a majomszeretet a legrosszabb, amit a gyereke ellen elkövethet az ember. Mégis miért van az, hogy a legtöbb nagyszülő kényezteti az unokáit, miközben mindenki emlékszik a családban, hogy annak idején a gyerekeiket szerető szigorúsággal nevelték? Az a válasz, amit gyakran halunk, hogy az unokák felelőssége nem a nagyszülőé, teljesen rossz, mert bizony a felelősség legalábbis közös. Nem inkább arról van szó, hogy az idősebb, egyre magányosabbá váló ember azért engedékenyebb, mert ily módon akar unokája szívéhez közelebb kerülni? Vagy csak egyszerűen idővel elfogy a türelem, az energia? Nehéz ezt a miéret megmagyarázni, ha az ember elfogadja az öregedés előrehaladtával állítólagosan együtt járó bölcsességben való növekedést.

Más. Egyik ismerősöm notórius hazudozó. Nem csak olyankor „füllent”, ha sarokba szorítják, vagy bajban van, hanem akkor is, ha egyáltalán semmi tétje nincs a dolognak. Ezt mindenki tudja, de soha senki nem szembesítette azzal, hogy hazudik, hogy nem hiszik el, amit mond. Ez persze rengeteg bonyodalmat és félreértést szül, de rosszul értelmezett tapintatból senki nem vonja kétségbe szavait. Ja, hogy akkor fel kéne vállalni némi konfliktust és nem kevés népszerűségvesztést, bizony, bizony. Ám lehet, hogy megérné. Mert a „tudod, hogy miért hazudsz?” kérdésre valószínűleg az lenne a válasz, hogy az illető többnek akar látszani, mint amilyennek érzi magát, s ha azt hallaná, hogy senki nem várja el ezt tőle, mert úgy fogadják el, ahogy van, bizonyára meggyógyulna.

Aztán még egy téma, amelyre nem találok magam sem a választ, noha régóta tépelődöm rajta. Azóta, amióta először hallottam az MSZP hívő tagozatáról. Hogyan, miért, kérdezgettem ma-

gamtól, mert mástól nem volt módom. Fából vaskarika? Hogyan lehet valaki hívő, s ugyanakkor egy, a hitet, a vallást világnézeti alapon elutasító, sőt támadó (pl. az egyházi iskolák méltánytalan finanszírozása) párt tagja? Nincs kétséggel afelől, hogy ha nem lenne ma demokrácia, az egykori kommunista párt utódpartja most is üldözné a vallást, az egyházat, a papokat, megszüntetné a szerzetesrendeket, és így tovább. Éppen úgy, mint negyven évvel ezelőtt. Emlékeznünk kell, hiszen nem volt az olyan nagyon régen... És még egy „miért”.

Miért van az, hogy vannak olyan templomba járó emberek, akik a baloldalra szavaznak? Talán nincsenek tisztában azzal, hogy a mai magyar baloldalnak nevezett csoportosulás mit képvisel? Vagy csupán arról van szó, hogy a Kádár-korszak langyos diktatúrája sok embernek megfelelt, sokakat „felemelt”, faluról, a föld mellől behozott embereket a városba, némelyeknek talán még Balaton-parti „vitézi telket” is juttatott – bagóért. Sőt még egzisztenciát is adott: osztályvezető, tanácselnök, üzemvezető, igazgató is lehetett a gyorstalpaló egyetemeket végzett futtató elvtársból, persze, ha volt piros könyve. S hogy közben is érezte az illető az egész rendszer rothadtságát, meglehet, de mégis haszonélvezője volt, s egy ilyen élet után, ma, ősz fejjel nehéz lehet a tükör elé állni, s visszaneézni egy hazug ideológiára épült életre. Ahol ő talán felemelkedett, de másokat eltiportak, börtönbe zártak, sőt megöltek. Felettébb kellemetlen beismerni egy élet kudarcát, hogy hagyta magát megtéveszteni, nem többért, egy tál lencséért engedte magát félrevezetni, Istentől, hitétől eltávolítani. Inkább dacosan kitarat eddigi „elvei” mellett, és csak azért is a baloldalra húzza az ikszet. Talán ez a felelet, talán más, mindenesetre az lenne a jó, ha ezekre a miértekre az érintettek válaszolnának. Mert minden tett, cselekedet és mondat mögött ott lapul az ok. Csak a kérdéseket fel kellene tenni. Ám ehhez kevesebb közömbösség és több bátorság szükségeltetik, amiből mostanság sajnos elég csehül állunk.

Kitekintő

Hit, remény és szeretet

Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek, Nagy Károly várpalotai kanonok, Beke Zsolt berhidai plébános és Medveczki Miklós diakónus ünnepi szentmisén köszöntötte a tizenkét esztendővel ezelőtt, a peremartoni idősök otthonában felszentelt imatermet, valamint a lakókat január 5-én, melyen részt vett Talabér Márta, a Veszprém megyei közgyűlés alelnöke.

– Korunkban a hit, remény és szeretet egyre inkább felértékelődik – hangsúlyozta köszöntőjében Beke Zsolt plébános. A lakók képviselőiben Soponyai Jánosné és Somodi Zsófia a szeretetről olvasott fel idézeteket.

Idei kilátások: csak az összefogás segíthet rajtunk

Újévi fogadáson köszöntötte Veszprém megye ismert személyiségeit a Pannon Egyetem és rektora, Veszprém megye közgyűlése és elnöke, Veszprém Megyei Jogú Város Önkormányzata és polgármestere, valamint az MTA Veszprémi Területi Bizottsága és elnöke az egyetem aulájában január 3-án.

Dr. Markovszky György üzletember ingatlanfejlesztő csoportja nevében egy-egy millió forintos gazdasági díjjal tisztelgett dr. Korzenszky Richárd tihanyi perjel, a Veszprémi Akadémiai Bizottság, illetve az MKB Veszprém KC kézilabdacsapata előtt.

A házigazdák képviselőiben dr. Kristóf János, a Pannon Egyetem rektorhelyettese ünnepi köszöntőjében a tavalyi évet kiemelkedően sikeresnek nevezte a kampusz életében.

Lasztovicza Jenő megyei közgyűlési elnök szerint az idei év kedvezőtelenebbnek tűnik, mint a tavalyi. Ezért a megyei közgyűlés olyan beruházásokat tervez, amelyek munkahelyek

megőrzését és létrehozását célozzák meg. Kiemelte az összefogást, ami az elmúlt időszakban is jellemezte Veszprém megyét. Kitért az ezeréves megyék tavasszal kezdődő ünnepségsorozatára. Ez – mint mondta – megerősíti, jelzi a megyék létjogosultságát. A megyei elnök egészséget, család boldogságot kívánt a megyének.

Debreczeni János polgármester a város összefogására helyezte a hangsúlyt, mint mondta, az eredmények mindannyiunk érdeme. A szónok szerint a várost és a megyét együtt vezetjük, a város tökevonzó képessége mindannyiunk érdeme. Kiemelte a Veszprém Aréna jelentőségét, a tudás szerepét.

Dr. Bíró Péter, a Veab elnöke az erkölcs, a kultúra jelentőségét, az anyagiasság túlzott szerepét, a környezetvédelmet emelte ki ünnepi köszöntőjében.

Összefogott a tudomány

Tudósok, orvosok, művészek, közéleti személyiségek részvételével megalakult a Pannon Tudományok Közhasnú Egyesülete december 22-én a Megyeházán. A tagok elnöknek dr. Zsédényi Imre megyei főjegyzőt választották. A nonprofit egyesület a megyei önkormányzat tulajdonában levő balatonalmádi „Kolostor” épületében működik, ahol különféle kutatásokat végeznek azzal a céllal, hogy ily módon segítsék Veszprém megye gazdaságának, egészségügyének, tudományos életének fejlődését, illetve így biztosítják a működésükhöz szükséges forrásokat. Munkájukban együttműködnek több intézménnyel, szervezettel, többek között a megyei kórházzal, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemmel.

A sajtótájékoztatón bemutatták Szacsy Mihály A veszélyes XXI. század című könyvét Pethó Imre és Szaksz Balázs szerkesztésében.

Nyilatkozat

Ezekben a napokban országsszerte egy szívvel és egy lélekkel imádkoztunk, és figyeltünk Isten evangéliumára a különböző felekezetű templomokban. A Jézus Krisztus szeretetében való egységünket, közösségünket éltük meg és ünnepeltük az ökumenikus imahét minden estéjén.

A magyarországi egyházak hívő közösségei ezen a héten együtt osztoztak az örömhír biztató erejében és jó reménységet ébresztő üzenetében, ahogy együtt osztozunk hazánk lakosságának mindennapi gondjaiban is.

A hétköznapi testi és lelki terhei, a megszorítások, az életszínvonal csökkenése, a pénzügyi válság következményei mindannyiunkat érintenek. Nem hallgathatjuk el aggodalmunkat sem, hiszen fájdalmasnak és igazságtalannak tartjuk, hogy a takarékoság jegyében hozott intézkedések szinte kizárólagosan a nyugdíjasoknak, nagycsaládoknak és az alacsony keresetű polgároknak a terheit növelik. A keresztény szolidaritás felelősségét komolyan véve hangsúlyossá kívánjuk tenni mindenki számára: egy társadalom sem engedheti meg magának, hogy bizonytalanságban hagyja vagy egyenesen pusztulásra ítélje a leszakadókat. Döntő kérdés, hogy ne pusztá pénzügyi elméletek, hanem az emberek reális szükségletei, az irántuk érzett felelős szeretet irányítsa tetteinket.

Mindezek miatt az ökumenikus imahét alkalmából is felajánljuk, hogy a hazánk általános válságából kivezető úton készséggel együttműködünk bármilyen jó szándékú kezdeményezéssel, amely ezeknek a céloknak a megvalósítására törekszik. Magyar hazánkat, annak minden állampolgárát a mindenható Isten kezébe ajánljuk.

Budapest, 2009 ökumenikus imahetében

Magyar Katolikus Püspöki Konferencia
Magyarországi Egyházak Ökumenikus
Tanácsa

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai február-ra:

Általános: Hogy az Egyház pásztorai tanításukban és Isten népének tett szolgálatukban legyenek mindig tanulékonyak a Szentlélek tevékenységére.

Missziós: Hogy az Egyház Afrikában megfelelő utakat és eszközöket találjon ahhoz, hogy hatékonyan előmozdítsa a kiengesztelődést, az igazságosságot és a békét, a püspöki szinódus Afrikát szolgáló II. külön gyűlésének útmutatásai szerint.

Február 2. **Gyertyaszentelő Boldogasszony**nak, Urunk bemutatásának az ünnepe. Az este 6 órai szentmisén végezzük a szokásos gyertyaszentelést. Ez a nap egyúttal könyörgőnap **szerezeti hivatásokért**.

Február 8-án, vasárnap, minden szentmise végén **Balázs-áldást** adunk (Szent Balázs 3-i emléknapjához kapcsolódva).

Február 11. a Szűzanya lourdes-i megjelenésének az emléknapja, a **betegek napja**. Templomunkban a következő vasárnapon, február 15-én a délelőtt 11 órai szentmisén szolgáltatók ki a **betegek kenetét** azon testvéreinknek, akik idős koruk vagy betegségük miatt veszélyben vannak, és kéri a szentséget. Ennek a feltétele a szentgyónás, ill. a megszentelő kegyelem állapota és a szentmisében a szentáldozás. Akik kéri a betegek kenetét, azok előzetesen jelentkezzenek a plébánián (327-609-es telefonon is lehet) vagy a sekrestyében.

Február 14. **Szent Cirill szerzetes és Szent Metód püspök ünnepe**, aki-

ket Európa társvédőszentjeiként tisztelünk.

Február 15-én délután 3 órakor lesz a **siketek** februári közös **liturgiája**.

Február 22-én lesz országos gyűjtés a **katolikus iskolák** javára. Ez a nap egyúttal farsangvasárnap, Egyházunkban könyörgőnap a **világ éhezőiért**.

Február 24. hazánkban **Szent Mátyás** apostol ünnepe.

Ebben az évben **február 25-re esik hamvazószerdá**, a nagyböjt kezdete. Ne feledkezzünk meg arról, hogy ezen a napon szigorú böjt van! A következő vasárnapon is, március 1-jén minden szentmise végén hamvazást tartunk.

A nagyböjt kezdete kapcsán idézzük fel egyházunk **böjti fegyelmét!** Minden pénteken Jézus szenvedésére és halálára emlékezve bűnbánati napot tartunk valamilyen bűnbánati cselekedet végzésével, elsősorban hústiltalommal vagy más önmegtagadással, jó cselekedettel vagy több imádsággal Jézus szenvedésére emlékezve (pl.: keresztút, fájdalmas rózsafüzér). Nagyböjt péntekjein 14 éves kortól továbbra is kötelező a hústiltalom. Hústiltalom alól felmentést kaphatnak a betegek és azok, akik nem a saját asztaluknál étkeznek, de ilyen esetben más bűnbánati cselekményt kell végezniük. Hamvazószerdán és nagypénteken pedig szigorú böjt van, ami azt jelenti, hogy a hústiltalom mellett a felnőttek (18-60 éves korig) legfeljebb háromszor ehetnek, és csak egyszer lakhatnak jól.

Nagyböjt péntekjein este 6 órakor közös **keresztúti imádságot** végzünk a templomban.

Zarándoklat Lengyelországba, az Isteni Irgalmasság-búcsúra

2009. április 16-19.

A program:

- 1. nap: Utazás Myslenicébe videóval ellátott, légkondicionált autóbusszal, a rimaszombati templom megtekintése
- 2. nap: A pálos rendi częstochowai templom látogatása
- 3. nap: Krakkó történelmi és egyházi nevezetességeinek megismerése
- 4. nap: Látogatás Łagiewnikibe, hódolat Szent Fausztina ereklyéje előtt, részvétel az Isteni Irgalmasság-bazilika búcsú szentmiséjén, hazautazás

Elhelyezés 3-4 ágyas, fürdőszobás szobákban Myslenicében, 1. nap estétől 4. nap reggelig teljes étkezés.

A zarándokút ára:

27 000 Ft + kb. 50 złoty belépőkre.

Jelentkezni lehet a plébánián vagy

Rostetter Szilveszternél

(e-mail: rostetersz@freemail.hu, tel.:

06-30/528-2133)

Az út a biztosítás árát nem tartalmazza. Javasolt az európai biztosítást kötni, mely 2000 Ft, és 180 napig érvényes, s rögtön elfogadják.

A jelentkezéskor kérjük az út árának első részét, azaz 14 000 Ft-ot befizetni.

Imádkozzunk értük...!

...mert az örök hazába költöztek:
Panyi Béláné Biró Erzsébet (75 éves) 2008. december 26-án, Novák Miklós (67 éves) december 31-én, dr. Sisak Csaba (59 éves) 2009. január 4-én, Eizler Kálmán Imréné Sikátori Hajnalka Márta (70 éves) január 9-én, dr. Tarr Györgyné Balogh Margit (76 éves) január 23-án.

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,

Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
febr. 8.	Jób 7,1-4.6-7	1Kor 9,16-19.22-23	Mk 1,29-39
febr. 15.	Lev 13,1-2.44-46	1Kor 10,31-11,1	Mk 1,40-45
febr. 22.	Iz 43,18-19.21-22.24b-25	2Kor 1,18-22	Mk 2,1-12
márc. 1.	Ter 9,8-15	1Pét 3,18-22	Mk 1,12-15